

Beste vrienden,

ik wil u bedanken voor de uitnodiging om hier te komen spreken. Het is een prachtig initiatief om Rooms én Oud Katholieken zo bij elkaar te brengen. Mijn land van herkomst is Zuid Afrika, maar ik ben hier in Nederland opgegroeid. Inmiddels ben ik 32 jaar oud, en sinds 4 maanden kapelaan in Eindhoven. Door mijn Zuid-Afrikaanse moeder, met een Britse afkomst, ben ik Anglicaans opgevoed. Een leuke anekdote is dat ik van Mgr. Vercammen heb leren misdienen, in de Oud Katholieke Parochie van Eindhoven. Later ben ik tijdens mijn studie in Tilburg, Rooms Katholiek geworden. Mijn achtergrond is dus een beetje oecumenisch. Zoals gevraagd, zal ik nu kort iets vertellen over mijn priesterschap. Voor mezelf, en ik denk ook voor de meeste Katholieke Christenen, begint het Priesterschap met een roeping. Er zijn natuurlijk ambten die terug gaan op een menselijke instelling, maar de priesterroeping begint allereerst in en vanuit God. Het initiatief komt dan ook van Hem. Dat kan ik gelukkig ook vanuit mijn eigen roepingsverhaal beamen. Als tiener moet je namelijk keuzes maken. Welke studie of beroep wil ik gaan doen? Je wordt geconfronteerd met een vloedgolf aan mogelijkheden. Ik heb toen de grote fout gemaakt, om te bidden voor onderscheiding. In de stilte van mijn hart is er toen maar één idee opgekomen, namelijk priester worden. Op mijn lijstje met minstens twintig mogelijkheden... heb ik toen alles gezet, behalve priester worden! Inmiddels ben ik erachter gekomen, dat Onze Lieve Heer een goed gevoel voor humor heeft. Of ik het toen al kon waarderen, is een andere vraag. Mijn gevoelens, met betrekking tot het priesterschap, zijn pas veranderd, na het bidden van een Engels gebedje voor roepingen. Dit gebedje heeft het priesterschap plotseling heel erg concreet gemaakt; en het dient nog steeds als een basiskader, voor hoe ik mijn priesterschap ervaar en beleef. Vandaag wil ik het daarom ook met u delen; de vertaling heb ik zelf gemaakt: Almachtige God, geef ons priesters: Om de eer van uw Heilige Naam te bevestigen; Om het Heilig Misoffer op te dragen; Om Jezus aan ons te geven in het Heilig Sacrament; Om het geloof van Jezus te verkondigen; Om de kinderen te dopen en te onderwijzen; Om Uw schapen te hoeden; Om wat verloren is te zoeken; Om vergiffenis te verlenen, aan de boetvaardige zondaar; Om onze huizen te zegenen; Om te bidden voor de mensen die lijden; Om de bedroefden te troosten; Om ons te sterken in het uur van onze dood; Om onze zielen aan God toe te vertrouwen; Almachtige God, geef ons priesters! Heilige Vader, Gij hebt ons Christus gegeven, als de Herder voor onze zielen; geef dat er altijd priesters zullen zijn, om zorg te dragen voor uw volk, met Zijn grote liefde; die met U leeft en heerst, in de eenheid van de Heilige Geest, God, door alle eeuwen der eeuwen. Amen. Enerzijds heeft dit gebedje mij heel erg enthousiast gemaakt voor het priesterschap. Anderzijds heb ik het toen ook Spaans benauwd gekregen. Kan een mens hier ooit aan voldoen? Laat staan mezelf? Gelukkig heb ik toen een boekje gevonden, met een paar roepingsverhalen uit de Bijbel. Ik heb daar veel troost in gevonden. Onze Lieve Heer blijkt niet alleen een goed gevoel voor humor te hebben, maar ook een bijzonder slechte smaak, in zijn keuzes voor geschikte kandidaten; denk maar aan de vissers en de tollenaars, om maar te zwijgen over Paulus. Ik ben toen langzaam gaan begrijpen, dat het niet om talenten of professionaliteit gaat, maar om Gods genade, die aanvult

wat bij ons ontbreekt. Christus zoekt dus mannen om namens hem, dus “In Persona Christi”, goede en liefdevolle herders te zijn voor Zijn volk. Je probeert dus een ander of “Alter Christus” te zijn, en ook zo te handelen. In feite probeer je, hoe onvolmaakt ook, een beeld van Christus de Goede Herder te zijn; als het ware een icoon van Zijn grote liefde voor ons. Daarbij is het een enorme genade, om in zijn Heilige Naam, de sacramenten toegankelijk te maken; en natuurlijk ook al de andere zaken die ik hierboven al heb vermeld. Je probeert dus, zoals Kardinaal Kasper dat zo mooi heeft beschreven, een “Dienaar van de Vreugde” te zijn. Enerzijds laat je alles, maar dan ook werkelijk alles achter, om Jezus in de meest evangelische zin “na te volgen”: de bekende “Imitatio Christi”. Geen vrouw, kinderen of carrière, maar onvoorwaardelijk Gods liefde beleven en verkondigen, in woord en daad, en zonder terug te kijken. Je verliest veel, maar je wint ook veel. Je aanvaard vrijwillig een kader binnen alle mogelijkheden, maar gelukkig wel een kader, waarbinnen een enorme vrijheid mogelijk is, om geheel van Christus te zijn, en voor Hem alleen te leven en te werken. Ik ben nog maar kort gewijd, maar ik ben zielsgelukkig met mijn keuze, om Jezus zo na te volgen. Met zijn genade hoop ik dan ook een dienaar van Zijn vreugde te mogen zijn, en een hopelijk ook een goede herder, die Gods liefde in waarheid en heiligheid, mag bemiddelen aan Zijn volk. Dank u voor uw aandacht.

Geoffrey de Jong